

Tegengif

Tegengif

Kelly ter Velde

Deze roman is fictie. Alle namen, personages, plaatsen en/of gebeurtenissen zijn ontstaan uit de fantasie van de auteur of fictief gebruikt. Elke overeenkomst met ware gebeurtenissen of bestaande personen berust op toeval.

Eerste druk: Augustus 2018
Correctie: Mischa ter Velde
Severine Lefrebe
Illustratie: Pixabay
Uitgever: Brave New Books

ISBN: 9789402180121
© Kelly ter Velde

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijk toestemming van de auteur.

***I left the light on
so you could see me in the dark
But then it blinded us
and left us who we are***

Aquilo - Sorry

Ik wist niet wie ik was, of waar ik vandaan kwam. Het enige dat ik had gekregen was een naam. Het enige waar ik me mee kon identificeren was die naam, een foto van mijn ouders en een overlijdensbericht. En dan waren er nog de dromen. In mijn dromen kwam altijd hetzelfde meisje voor. Wanneer ik keek in haar blauwgrijze ogen, voelde ik precies wat zij voelde en erger nog: ik ervoer het ook. En het was juist datgene wat ze me liet zien, dat ervoor zorgde dat ik iedere nacht schreeuwend en badend in het zweet wakker werd.

Wie was ze en wat probeerde ze me te vertellen?

1. Jazzlyn

Ik kon niet ontkennen dat ik onder de indruk was van Liam's verschijning. Eerlijk gezegd had ik het zelfs een beetje gênant gevonden, hoe ik me had gevoeld iedere keer wanneer hij zich tot mij had gewend. *Hoe kon ik hier nu ineens vatbaar voor zijn?* Iedere keer wanneer hij naar me keek, hoopte ik dat hij me niets zou vragen. Ik was bang dat ik niet uit mijn woorden zou komen wanneer hij dat wel zou doen. Eigenlijk wist ik me gewoon geen houding te geven. Zijn hele voorkomen had iets overheersends.

Liam was het type man, die meteen opviel wanneer hij een ruimte binnen stapte. De mannelijkheid droop van hem af: strak in het pak, afgetraind, dat beruchte drie-dagen baardje en net iets te lang, donker haar wat een beetje warrig om zijn hoofd zat. Ik durfde te wedden dat hij net zo lekker rook als dat hij oogde. Het was ook het type man, die zich daar heel goed bewust van was en daar -al dan niet- stiekem van genoot en dat zorgde voor dat fijne, irritante tikkeltje arrogantie wat hem in dit geval nog aantrekkelijker maakte. Wat hem nog arroganter maakte was het feit dat hij ook nog de *brains* had. Hij stond bekend als de beste cardioloog en hartchirurg van het Westen. Ik kon niet ontkennen dat ook, of misschien juist wel dat gedeelte, mij intrigeerde. Met alleen al zijn ervaring torende hij meters ver boven me uit. En dat intimideerde me. De blik in zijn ogen gaf me een onheilspellend gevoel, maar tegelijkertijd wakkerde het mijn interesse aan. Het maakte hem interessant. *Veel interessanter dan ik zou willen.*

Ik was het type dat nooit moeite had met oogcontact, *maar waarom nu dan ineens wel?* Wanneer hij sprak voelde ik de zware klanken van zijn stem vibreren door mijn lichaam en het wakkerde een vreemd soort van verlangen aan. Ik betrapte mezelf erop dat ik zijn brede, strakke kaaklijn volgde toen hij zijn mond afveegde met een spierwit katoenen servet dat, net als zijn spierwitte pak, perfect afstak tegenover zijn getinte huid. Ik betrapte mezelf erop dat ik mijn blik soms net iets te lang liet rusten op zijn lippen wanneer hij aan het woord was.

En dan had ik het nog niet eens over het effect dat zijn handen op me hadden. Hij vouwde ze continu zorgvuldig in elkaar en liet ze op de tafel tussen ons in rusten, waardoor het eigenlijk onmogelijk was om er niet naar te kijken. Ze hadden iets krachtigs, ze waren groot en grof, maar tegelijkertijd hadden ze iets teders. Misschien wel door de precisie waarmee ze gemanicurd waren. Mannen hadden over het algemeen droge handen en gore nagels. Ik had altijd al iets met handen en deze handen van hem, waren perfect.

‘Dr. Abbey, is that you?’ Abrupt werd ik uit mijn fantasie getrokken. Ik was heel even vergeten waar ik was en vooral waarom ik hier was. Het was niets voor mij om mezelf zo af te laten leiden en al helemaal niet door een man. Ik stond op om professor Lang, die mijn onderzoek leidde te begroeten.

‘Please call me Jazzlyn’, zei ik terwijl ik hem beleefd zijn hand schudde. Vanuit mijn ooghoek zag ik hoe Liam zijn ogen over mijn zwarte zijden jurk liet gaan. Een beleefde man zou wegstijgen zodra hij beseftte dat hij betrapt was. Maar Liam bleef me aankijken met die zelfverzekerde blik van hem, die me weer de rillingen over mijn rug lieten gaan. Ik gaf hem een vernietigende blik voordat ik me excuseerde en aanstalten maakte richting het toilet.

Ik had een goede plens koud water nodig zodat ik me weer zou kunnen focussen. En wat ik ook nodig had was een andere zitplek. Vol goede hoop liet ik mijn blik door de drukke zaal gaan. Zoveel mensen en niemand die me bekend voorkwam en die ik even zou kunnen aanschieten om maar verlost te zijn van de intense man die tegenover me zat. Ik vloekte zacht binnensmonds toen ik ineens een hand op mijn blote schouder voelde. Door de onverwachte aanraking maar vooral door het effect ervan *-het voelde alsof zijn hand in mijn huid gebrand werd* - sloeg ik zijn hand weg.

‘Slecht geweten, dokter Abbey?’ Nu zijn stem nog dichterbij was, eveneens als zijn lichaam, voelde alles nóg intenser. Ik voelde hoe mijn keel droog werd en hoe mijn lichaam weigerde om te bewegen. Alsof hij zojuist op de pauzeknop had gedrukt.

‘Heeft u nooit geleerd dat u een vrouw niet van achteren moet besluipen?’ Op de een of andere manier irriteerde hij me nu nog meer. En ik wist heel goed waarom: hij bracht me uit balans. Hij zorgde ervoor dat mijn gedachten een loopje met me namen. *En niet alleen mijn gedachten*. Ook mijn lichaam reageerde bijzonder sterk op hem. Ik had me nog steeds niet omgedraaid.

‘Ik besluip een vrouw juist graag van achteren dokter Abbey’, zei hij net hard genoeg dat alleen ik het kon horen. Hij zette een stap dichterbij naar me toe waardoor ik nu zijn lichaamswarmte voelde. Het kwam vast door de open rug van mijn jurk waardoor ik het zo goed voelde. Ik moest iets doen, voordat hij toe zou slaan. Met een ruk draaide ik me om.

‘Ik vind het behoorlijk ongepast de taal die u uitkraamt dokter...’ Ik kneep mijn ogen fijn om de kleine letters op zijn naamkaartje te kunnen lezen dat vastgespeld zat op zijn colbert, al wist ik dondersgoed met wie ik te maken had.

‘Dokter Wilson.’ Hij trok de boord van zijn jasje recht.

‘Hopelijk draagt u uw bril wél in uw spreekkamer en in de o.k., dokter Abbey. Ik wens u nog een prettige voortzetting.’ *Hoe vaak kon je in godsnaam een naam zo nadrukkelijk uitspreken?* Ik keek hem na toen hij bij me vandaan liep. Ik was boos op mezelf omdat ik geen antwoord klaar had voor hem. Tegelijkertijd was ik geïrriteerd door het brandende verlangen dat hij deze avond bij me had weten aan te wakkeren. *Ik moest bij deze man uit de buurt blijven.*

Ineens klonk er een groot applaus en een hoop gejoel door de zaal. Ik zag professor Lang op het podium verschijnen.

‘Ik wil jullie graag voorstellen aan onze nieuwe hoofdchirurg...’

Dit was de reden waarom ik hier vanavond was. Het nieuwe hoofd chirurgie zou gekozen worden en Lucy was één van de gegadigden. Het gejoel ebde weg naar de achtergrond en het applaus stierf uit.

‘Dr. Liam Wilson.’ Het applaus was nu uitbundiger dan even ervoor.

‘Die man krijgt echt alles wat hij wil hè?’ Lucy, die ik al kende vanaf onze coschappen, was naast me komen staan.

‘Ik had echt verwacht dat jij het zou worden Luce’, zei ik zacht. Ze had het ook zeker verdiend, ze was één van de meest toegewijde chirurgen die ik kende. Terwijl ik walgde van zijn zelfingenomen speech be kroop me ineens een angstaanjagend gevoel: *hoe kon ik nu in godsnaam bij hem uit de buurt blijven als ik hem iedere dag in het ziekenhuis tegen zou gaan komen en erger nog: met hem samen moest werken?*

2.

December, 1988

'Ik zag toch hoe je naar haar keek. Waarom kun je niet gewoon alleen van mij houden Nelson? Ik heb alles voor je opgegeven. Mijn familie, mijn carrière. Ik draag goddomme je kind!'

'Het ligt niet aan jou, Mary.'

'Het ligt niet aan jou Mary, maar het ligt aan mij. Is dat wat je wilt zeggen Nelson? Een beetje cliché, vind je niet?'

'Ze betekende niets voor me Mary. Maar jij? Jij betekent alles voor me.'

'Raak me niet aan en kijk voor je. Nelson nee, raak me niet aan! En kijk vo...'

Heden

'Jazzlyn, kijk me aan.' Ergens in de verte hoor ik Lucy's vertrouwde stem, maar het lijkt alsof mijn ogen dichtgeplakt zijn en ik ze niet open krijg. Het enige wat ik voel en zie is duisternis. Tegelijkertijd heb ik het gevoel alsof ik niet kan bewegen, omdat er een blok beton op mijn borstkas lijkt te drukken. *Ik krijg geen lucht, help me, ik krijg geen lucht.* Het eerste wat weer echt tot me doordringt is mijn eigen geschreeuw. 'Jazzlyn, ik ben hier, kijk me aan.' Haar woorden klinken minder dof en dichterbij dan net. De klap die ze me in mijn gezicht geeft zorgt ervoor dat ik weer terugkom in de realiteit. Ik voel hoe mijn haren langs mijn gezicht geplakt zitten, van de tranen die ik kennelijk had laten vloeien. Met een verwarde en versufte blik kijk ik op in Lucy's grote ogen.

‘Je had weer een nachtmerrie. Zou je niet eens...?’ Ze maakt haar zin niet af omdat ze weet dat ik niets van hulp wil weten. Ik ga rechtop zitten en pak het glas met water van mijn nachtkastje en neem een grote slok. Ik voel hoe ik met iedere slok steeds meer tot mezelf kom.

‘Ik ben maar twee kamerdeuren bij je vandaan mocht je me nodig hebben hè.’

‘Dankjewel Luce’, zeg ik, terwijl ik opsta om een schoon T-shirt te pakken van de stapel nog op te vouwen was, deze plakte aan mijn rug van het zweet.

Lucy en ik huurden samen sinds onze coschappen de eigenlijk veel te dure, bovenste etage van een van de authentieke panden aan de Oude gracht. Tijdens mijn studie pendelde ik nog heen en weer tussen mijn oude woonplaats en Utrecht. Het was ook in die periode geweest dat ik verliefd was geworden op de stad en het was ook in die periode geweest dat ik besloot dat, zodra ik aan mijn coschappen zou beginnen, ik mezelf hier wilde vestigen. Het bruiste er altijd van de energie. Ik was verliefd geworden op de vele parken, en op één van de bankjes langs het kabbelende water van de Oude gracht, vond ik iedere zomeravond weer mijn rust. Of het nu met een goed boek was, of dat ik met de nodige stress mijn scriptie moest schrijven, het maakte geen verschil. Na zo’n avond kon ik altijd weer ontspannen in mijn bed kruipen, dat zich sindsdien letterlijk, een paar honderd meter ervandaan bevond.

In de winter keek ik uit ons raam naar de vele lichtjes die sierlijk in de etalages tegenover ons pand twinkelden. En naar het cafeetje op de hoek schuin tegenover ons, waar de mensen in harmonie hun warme chocolademelk dronken bij de grote open haard. Het enige waar de stad, de mensen en het kabbelende water niet tegenop konden, dat waren mijn

nachtmerries. De nachtmerries die me al teisterden zolang ik me kon herinneren.

Ik loop richting mijn kledingkast en schuif de grote deuren open. Terwijl ik in kleermakerszit op de grond ga zitten, pak ik de schoenendoos die linksonder in de kast staat. Met mijn hand veeg ik het stof weg. Het was dus alweer een tijd geleden dat ik er voor het laatst had in gekeken. En misschien was dit wel bewust. Met een zucht haal ik de deksel eraf en laat mijn vingers over de bovenste foto glijden. Op de foto staan mijn vader en mijn moeder. Beiden hebben ze een grote lach op hun mond en hun ogen vertellen me hoe gelukkig ze op dat moment waren. Ik volg de lijnen van de handen van mijn vader en kom uit bij de gebolde buik van mijn moeder. Terwijl ik die foto oppak, weet ik al wat het volgende is wat ik te zien krijg. Snel gooi ik de foto er weer bovenop en sluit de schoenendoos. *Waarom wilde ik mezelf toch altijd zo graag kwellen?*

Strompelend kom ik aan bij mijn bed. Snel kijk ik op mijn mobiel hoe laat het is. 04:30. Ik zou nog een uur kunnen slapen voordat mijn wekker zou gaan. Ik maak de overweging: is dat het waard of zal ik een paar koppen koffie gaan drinken? De keuze is snel gemaakt. Ik hield niet van slapen, omdat ik vrijwel iedere nacht geteisterd werd door de nachtmerries. Maar des te meer hield ik van koffie. Koffie was mijn beste vriend, het hield me op de been en het hield me gezelschap tijdens de slapeloze nachten. Wanneer ik in de keuken aankom zie ik tot mijn verbazing Lucy aan de bar van onze kleine keuken zitten.

'Ik weet wel wat jij nodig hebt', zegt ze, terwijl ze met haar hoofd richting het koffiezetapparaat knikt. Daar staat al een pot met vers gevulde koffie op me te wachten.

Lucy was een van de weinige mensen die ik toe had gelaten in mijn leven. Van mijn verleden wist ze vrij weinig, hier sprak ik eigenlijk met niemand over. *Wat viel er dan ook over te vertellen?* Het was niet leuk om te moeten vertellen dat ik ben opgegroeid in pleeggezinnen, laat staan om eraan terug te denken. Dat iedere keer wanneer ik me ergens ook maar thuis begon te voelen, ik weer moest vertrekken naar een volgend gezin. Dat ik me nooit ergens gewenst had gevoeld en dat het voor mij de normaalste zaak was om altijd op mezelf aangewezen te zijn.

Het enige wat ze wel wist was een van mijn belangrijkste beweegredenen om arts te willen worden. Ik zou nooit meer toe willen kijken hoe iemand stierf voor mijn ogen, zonder dat ik ook maar enig idee had wat ik moest doen. Die machteloosheid, die zou ik nooit meer willen voelen. Als er nu een patiënt stierf, dan wist ik dat ik alles voor diegene had gedaan wat binnen mijn vermogen lag. Al zou het verlies van een patiënt nooit echt wennen, voor geen enkele arts. We zijn er tenslotte om mensen te genezen, niet om mensen te laten gaan.

'Hoe laat begint je dienst?', vraagt Lucy terwijl ze zich uitrekt en een flinke geeuw schaamteloos laat ontsnappen.

'Ik moet om 06:00 in het ziekenhuis zijn.' Ik neem plaats naast haar met een flinke mok met koffie.

'Je raadt nooit wie ik assisteer vandaag.' Ik zie hoe haar ogen beginnen te glinsteren en hoe ze op haar lip bijt om een grote glimlach te onderdrukken. Nadat we beiden waren afgestudeerd en ik een opleidingsplek binnen de cardiologie had bemachtigd, volgde Lucy snel. We bleven binnen hetzelfde ziekenhuis werkzaam als waar we onze coschappen hadden gelopen. Nog eens zes jaar later, nu zo'n half jaar geleden, studeerden we wederom samen af. Ik als cardioloog en zij als chirurg. Ik bewonder haar enorm, aangezien ze zich

wil specialiseren in de cardio-thoracale chirurgie. Nog eens twee jaar studeren. Ik hield het liever even voor gezien na die twaalf jaar. Alhoewel, de laatste zes jaar ben ik meer in de praktijk bezig geweest, dan in theorie.

'Die lekkere Liam.' Ik voel hoe een raar gevoel door mijn buik heen trekt bij het horen van zijn naam. Mijn gedachten flitsen terug naar de avond waarop ik hem zo dichtbij me had gevoeld en vooral, welk effect dat op me had. Ik slik snel de te warme slok koffie door, die vervolgens brandt in mijn slokdarm. Ik probeer zo onverschillig mogelijk te klinken.

'De man die alles krijgt wat hij maar wilt?' Ik geef haar een klein beukje met mijn schouder. Maar van binnen voel ik me onrustig.

'De man die alles krijgt wat hij maar wilt.' Ze springt op van de barkruk. 'Inclusief mij', zegt ze terwijl ze me een knipoog geeft en vertrekt richting haar kamer. Terwijl ik haar nakijk ontpopt zich een vreemd soort van jaloezie en ik voel hoe het door mijn aderen begint te stromen. *Doe normaal Jazzlyn*, spreek ik mezelf in gedachten streng toe, terwijl ik de inmiddels lege mok koffie met een klap terug op de bar zet.

3.

Ik zit net de statussen bij te werken van de patiënten die ik tijdens mijn rondes heb gezien, wanneer ik een paar zware voetstappen achter me hoor. Nonchalant probeer ik naar mijn beeldscherm te blijven kijken, maar ik voel hoe dat irritante, zenuwachtige gevoel zich weer over me meester probeert te maken. Ik voel zijn aanwezigheid al, voordat hij ook maar iets heeft gezegd.

‘Dokter Abbey.’ Ik draai me om en kijk op in zijn doordringende ogen.

‘Noem me alsjeblieft gewoon Jazzlyn.’ Ik draai me weer terug richting het beeldscherm. ‘Wat kan ik voor u doen, dokter Wilson?’ Stiekem pas ik de ademhalingsoefening toe die ik mezelf als kind had aangeleerd. Ik voel hoe de bureaustoel waar ik op zit iets naar beneden veert, wanneer hij zijn handen erop laat leunen.

‘Noem mij dan alsjeblieft Liam.’ *En ik dacht dat de manier waarop hij mijn naam uitsprak irritant was.*

‘Wat kan ik voor u doen, Liam?’

Ik voel hoe hij zijn gewicht nog meer op zijn handen laat rusten, waardoor mijn bureaustoel nog iets verder naar beneden veert.

‘Wat kan ik voor *je* doen, Liam.’ De rilling die door mijn lijf heen trekt door de dwingende manier waarop hij deze woorden uitspreekt, probeer ik te negeren. Wat denkt hij wel niet? Vanuit mijn ooghoek zie ik zijn hand op de leuning van mijn stoel. *Die perfecte hand...*

‘Wat kan ik voor je doen, Liam?’, zeg ik geïrriteerd.

‘Koffie met me drinken. Drink koffie met me.’

‘Geen denken aan’, breng ik direct uit en ik schrik er zelf een beetje van. Deze man is het waarschijnlijk niet gewend om nee te horen en stiekem geniet ik daarvan. Dit was al de tweede keer geweest dat ik hem een soort van had afgewezen. Iets waar ik best trots op mag zijn, gezien het feit dat mijn hele lichaam om het tegenovergestelde schreeuwt. En natuurlijk om het feit dat deze man waarschijnlijk inderdaad alles krijgt wat hij wilt, zoals Lucy beweerde.

Hij begint te lachen en brengt zijn gezicht weer akelig dicht bij dat van mij. Ik voel de warmte van zijn adem langs mijn oor strijken wanneer hij zich voorover naar me toe buigt.

‘Niet zo serieus dokter Abbey. Vergeet de koffie, denkt u echt dat ik koffie drink met mijn collega’s?’ Ik slik de sneer in die ik uit wil delen. Natuurlijk dronk hij geen koffie met collega’s. Althans, niet met gelijkwaardige collega’s. Hij dronk liever koffie met zijn assistenten en met de verpleegkundigen. Zij keken tegen hem op en dat gaf hem een gevoel van macht. Dat maakte hem vast geil. *En dominant en hufterig*. Ik zag hem niet aan voor iemand die koffie dronk met de vrouwelijke artsen. Op de één of andere manier had ik het gevoel dat Liam niet graag onder gelijkgestemden was, want dan zou hij niet de beste en de belangrijkste zijn.

‘Ik heb nog genoeg te doen. Kunt u mij vertellen wat ik voor u kan doen, of me anders met rust laten?’

‘U bent niet op uw mondje gevallen hè, dokter Abbey?’

‘Jazzlyn, zeg ik terwijl ik me weer omdraai met mijn stoel, waardoor hij bijna zijn evenwicht verliest.

‘Maar goed dat het een mooi mondje is’, zegt hij zacht, terwijl hij zijn balans weer heeft hervonden en zijn witte jas recht trekt.

‘Werkt dit echt voor je? Ik bedoel... Trappen ze hier echt in?’ *Shit, wat laat ik me kennen*. Ik realiseer het me op het